

Au apărut:

Dentzel G. Jones

Al Capone #1 – Nașul – 24 mai 2018

Al Capone #2 – Trădarea – 21 iunie 2018

Al Capone #3 – Răzbunarea – 19 iulie 2018

Al Capone #4 – Gangsterii – 16 august 2018

AL CAPONE

volumul **5**

Dentzel G. Jones

INAMICUL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JONES, DENTZEL G.
Inamicul / Dentzel G. Jones. - București :
Dexon, 2018
ISBN 978-973-701-761-3

Autor: Dentzel G.Jones

Titlu original: Al Capone-King of Mafia #5

Titlu: Al Capone #5 - Inamicul

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-767-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JONES, DENTZEL G.

Inamicul / Dentzel G. Jones. - București :

Dexon, 2018

ISBN 978-973-701-767-3

821.111

Capitolul 166 Eliberarea Graziellei

În hotelul *Métropole*, în apartamentul locuit de baronul Frederic de Rothschild...

La căpătâiul baronului ședea unul din cei mai mari doctori ai Chicago-ului. Alături de el, cu îngrijorarea pe față, ședea Al Capone.

Doctorul tocmai sfârșise consultația.

— Te rog — zise baronul, care era un bărbat curajos — să nu-mi ascunzi nimic în ce privește starea sănătății mele. De aceea, insist să-mi spui numai adevărul, chiar aici, de față cu mine. Vei lăsa la o parte orice strădanie de a mă cruța, orice încercare de a mă arăta mai puțin bolnav, când eu poate nu mai am mult de trăit.

— Rugămintea vă va fi îndeplinită — răspunse doctorul, zâmbind — mai ales că, în cazul de față, misiunea mea nu este câtuși de puțin grea. Vă pot liniști, atât pe dumneavoastră, cât și pe prietenul dumneavoastră, fără a ascunde nici un dram de adevăr... Suferiți de o ușoară boală de inimă, care nici nu trebuie să vă mire, dacă avem în vedere cele îndurate în ultima vreme. Am spus o ușoară boală, ceea ce înseamnă că starea dumneavoastră nu este îngrijorătoare. Afară de asta, sunteți istovit fizic, fără îndoială fiindcă ați fost supus la cazne care ar fi sleit puterile oricărui alt om și fiindcă nu vi s-a dat mâncare deloc sau, în orice caz, foarte puțină. Așadar, dacă acum veți sta liniștit numai câteva zile și veți mânca bine, vă veți mira și dumneavoastră cât de grabnic vă veți înzdrăveni... Tocmai de aceea, aproape că nici n-ar trebui să vă prescriu vreun medicament. Doar liniște și mâncare bună și cred că nu vor trece nici trei zile și veți fi mai zdravăn decât ați fost mai înainte.

După plecarea doctorului, o frumoasă soră de caritate intră în cameră. Dar cine era această fată, căreia Capone îi zâmbi aproape ca un om îndrăgostit?

Era Graziella, fiica regelui hoților de diamante.

Pentru a ușura cititorilor sarcina de a înțelege ceea ce urmează, trebuie să revenim puțin în ascunzătoarea Mafiei.

Ofițerul de poliție care intrase în ascunzătoare tocmai la timp, pentru a-l scăpa pe Shoemaker de la o moarte sigură, nu fusese nimeni altul decât Al Capone.

După ferecarea pungașilor, poftind pe șeful poliției să ia loc alături de el în automobil, Capone îi spuse:

— Te rog să nu crezi că am de gând să fac din dumneata prizonierul meu! Dacă te-am luat din mijlocul acestor ruine, am făcut-o fiindcă vreau să te știu cât mai departe de acest loc blestemat, unde viața dumitale nu ar mai fi fost în siguranță. Așa că, din momentul acesta, ești tot atât de liber, căpitane Shoemaker, după cum ai fost și înainte!

— După cum am fost și înainte, nu! – răspunse Shoemaker, râzând. Fiindcă eu nu am ajuns de bunăvoie în bârlogul *Mâinii Negre*, ci fiindcă am fost îndeajuns de prost să merg orbește în brațele lui Beppo Troppea, acest demon în ale deșteptăciunii, care n-a trebuit decât să-și întindă brațele spre a mă prinde. Punând mâna pe mine, Beppo Troppea a împușcat doi iepuri dintr-un singur foc: mai întâi, avea prilejul să scape de un om care, datorită fiicei sale Graziella, izbutise să descopere taina prefăcutei sale paralizii, cu care reușise să păcălească o lume întreagă; apoi, pezevenghiul avea ocazia rară de a uimi pe tovarășii săi de fărădelegi, cu o ispravă cu adevărat măiastră!... Membrii Mafiei considerau că Troppea nu mai era vrednic să conducă destinele acestei oribile asociații și, prin urmare, voiau să-l răstoarne din președinția *Mâinii Negre*. Însă prinderea mea urma să-i asigure pentru toată viața scaunul de președinte, de care orgoliosul Beppo Troppea nu voia să se desprindă nici în ruptul capului. Și dacă dumneata nu veneai, mi-aș fi găsit, fără îndoială, sfârșitul în vizuina aceea de bandiți... Chiar dacă Beppo s-ar fi împotrivit din răspuțeri la asasinarea mea, ceilalți nemernici tot m-ar fi șters din rândurile celor vii... Fără îndoială că acum n-aș mai fi fost decât un cadavru... Numai dumitale îți pot mulțumi că aceasta nu s-a întâmplat și recunoștința mea va fi veșnică, Alfonso. Dar recunoștința pe care ți-o port nu trebuie să mă facă să uit de o biată fată care, numai din dorința de a dovedi nevinovăția dumitale, s-a certat cu tatăl ei, l-a trădat chiar, și a alergat la tribunal, unde și-a făcut declarația...

— Știi despre cine vrei să-mi vorbești! – zise Capone, ai cărui ochi luceau de o bucurie fără margini. De Graziella Troppea, o fată cu inimă de aur!

— Da, așa este! – încuviință și Shoemaker. Dar acum ascultă, te rog! După ce tatăl ei m-a învins și m-a pus în imposibilitate de a mă mai mișca, s-a întors împotriva propriului copil, cu o asprime nemaîin-

tâlnită. După cât am putut să-mi dau seama, ticălosul a încuiat-o într-o odaie secretă, în care se găsea el însuși, în momentul în care eu am intrat cu Graziella în casa lui.

— Așa? Spune, te rog, mai departe! Ceea ce-mi povestești mă interesează în mod cu totul deosebit – zise Scarface, cu ochii strălucitori. Ai spus că în casa de pe malul lacului este o odaie secretă...

— Da și, după părerea mea, Graziella Troppea mai este și acum sechestrată acolo. Tocmai de aceea aș vrea să mă duc până acolo, să văd cum aș putea veni în ajutorul sărmanei fete.

— Nu este nevoie să te ostenești dumneata pentru asta, căpitane Shoemaker! – zise Capone, cu un zâmbet, pe care însă șeful poliției nu-l înțelese.

— Ce vrei să spui prin asta? – întrebă Shoemaker, nedumerit. Sau poate că dumneata ai și salvat-o pe nefericita copilă?

— Nu, – răspunse Scarface – dar o voi salva, și încă foarte curând! Te rog, căpitane Shoemaker, nu te supăra dacă-ți cer să-mi lași mie plăcerea de a salva această copilă! Am motivele mele pentru care vreau să fiu eu acela care o va salva pe Graziella Troppea și nu dumneata.

— Aha! Poate că inima este și ea amestecată întrucâtva în această afacere! – zise căpitanul, zâmbind binevoitor.

— Poate... – răspunse Capone, roșindu-se ca un licean.

— În cazul acesta, nu-ți voi sta în cale. Cred însă că-mi vei da voie să te ajut și eu!

— Nu te supăra, te rog, dar crede-mă că nu este nevoie să te ostenești. Prietenii mei mă vor ajuta îndeajuns.

— Atunci...

— Te duc până lângă prefectura de poliție, iar de acolo mă reped la căsuța de pe malul lacului, unde sper să nu ajung prea târziu.

Îndată după aceea, pretinsul automobil polițienesc opri într-o stradă din apropierea prefecturii de poliție, unde Shoemaker coborî.

Vestitul polițist îi strânse mâna și-i zise:

— Al, nu voi uita niciodată nobila purtare pe care ai avut-o față de mie. Ești unul din cei mai bavi și mai cumsecade oameni de pe pământ.

— Să știi, domnule căpitan că, față de adversarii mei care sunt de treabă, sunt și eu de treabă. Firește că nu mă port la fel cu mizerabilii. Așadar, căpitane Shoemaker, dacă s-ar întâmpla vreodată să ai nevoie de Al Capone ca prieten, nu ezita să-i bați la ușă.

— Îți mulțumesc, Al!

O clipă mai târziu căpitanul Shoemaker intră la prefectura de poliție, în vreme ce pretinsul automobil polițienesc își urma drumul cu o viteză amețitoare și nu se opri decât în fața casei de pe malul lacului, în care locuiau bătrânul Beppo Troppea și fiica sa, Graziella.

Capone nu stătu o clipă cu mâinile în buzunare. De îndată ce sosi, se apucă de lucru și, folosindu-se de uneltele pe care le avea întotdeauna în mașină, deschise poarta casei bătrânului hoț.

Cum casa era situată într-un loc foarte singuratic, nimeni nu băgă de seamă felul cum gangsterii pătrunseră înăuntru.

De aceea intră și regele gangsterilor în casă foarte curând, nelăsând lângă mașină decât pe unul din oamenii săi, iar pe ceilalți luându-i cu el în locuința președintelui Mafiei.

Sărăcăcioasa căsuță era cufundată în tăcerea cea mai desăvârșită. Ai fi crezut că nimeni, nici o ființă viețuitoare, nu era prin apropiere.

În realitate însă, lucrurile nu stăteau chiar așa. O făptură omenească se găsea în casă: Graziella Troppea, care se gândea, amărâtă, că nobila sa faptă nu folosisese la nimic și Capone, pe care-l iubea acum din tot sufletul, nu scăpase de sub urmărirea autorităților, după cum nădăjduse ea.

Ah, diabolica șiretenie a tatălui ei făcuse să se prăbușească totul, ca un castel din cărți de joc. Beppo îl prinsese pe Shoemaker și poate că, în clipa aceea, bravul polițist, care dăduse crezare spuselor ei, nici nu mai era printre cei vii.

Deodată însă, liniștea ce domnea în casă fu întreruptă de zgomot de pași. Pașii aceștia nu erau însă ai unui singur om, ci ai unei adevărate mulțimi, care venise parcă să scotocească prin fiecare încăpere.

Să fi fost oare poliția?

Fără îndoială că erau polițiști, care veniseră să caute urma șefului lor dispărut și să pună mâna și pe Beppo Troppea.

De unde să știe sărmana Graziella că, la câțiva pași de ea se afla chiar bărbatul pentru care se jertfise, însuși Alfonso Capone?

Acesta dădu foarte repede peste secretul ceasului cu cuc. Și în curând, regele neîncoronat al Chicago-ului intră în odăița în care biata Gabriella zăcea legată de mâini și de picioare.

Iar când fata își simți mâinile libere, nu-și mai putu stăpâni îndemnul inimii și se aruncă de gâtul salvatorului ei.

Cel dintâi sărut de dragoste, străbătut de văpaia ce urma să nu se mai potolească atâta timp cât viața avea să mai pălpâie în trupurile lor, uni buzele regelui contrabandiștilor de gura rumenă și fragedă a fiicei regelui hoților de diamante.

Peste câteva minute, Scarface se ivi din nou lângă oamenii săi, ținând pe Graziella de după mijloc.

— Pentru astăzi, munca noastră s-a sfârșit! – zise Capone, mulțumit.

— Atunci – spuse Kline – nu mai avem nevoie să purtăm uniformele acestea!

— Firește, trebuie să vă lepădați de ele cât mai repede, – răspunse Scarface – fiindcă s-ar putea întâmpla ca vreunul de la *Mâna Neagră* să vestească poliția că Scarface umblă prin oraș îmbrăcat în uniformă de polițist și că, în aceeași uniformă îl însoțesc și oamenii săi.

În automobilul ce semăna leit cu o mașină de-a poliției, gangsterii își aveau ascunse hainele lor de toate zilele.

La îndemnul lui Capone, toate fură aduse în căsuța de pe malul lacului. Și, după cum artiștii, după ce și-au sfârșit de jucat rolurile, își îmbracă din nou veșmintele obișnuite, tot astfel se lepădară și gangsterii de uniforme polițienești, punându-și costumele pe care le purtaseră înainte de a porni la această ispravă.

După ce toată lumea fu gata, Capone și cu ai săi se înapoiară la Chicago, firește, în mașină luând loc și drăgălașa fată a hoțului de diamante.

Capitolul 167

Câteva rânduri de mare însemnătate

În zorii zilei în care Magdalena Dussy răzbunase pe fratele ei, otrăvind pe Vincenzo Drucci, altă dramă se petrecea într-unul din hotelurile din Chicago.

După plecarea gangsteriței și a lui Drucci de la cabaretul *Dracul Albastru*, frumosul Mathis, asistentul doctorului Death, rămase cu Jack Zuta, pe care tovarășul lui de bandă, Drucci, îl îmbătase tun, spre a i-o putea fura pe pretinsa Elyane.

Asistentul aflase acum în chip neîndoielnic că asasinul directorului de la *Chicago Herald* era Jack Zuta, fiorosul gangster din banda Zonei de Nord. Din clipa în care aflase aceasta, Mathis nu se mai gândi la altceva decât la posibilitatea de a dovedi nevinovăția Gloriei în această crimă, de care fata era acuzată pe nedrept.

În inima asistentului licări o nouă speranță la gândul că el ar putea fi acela care să ridice vâlul ce acoperea uciderea lui Harry Benson. Și, însuflețit de acest gând, nu mai stătu mult la chibzuială, ci îndată după

plecarea Magdalenei și a lui Drucci, așeză pe Zuta, care nici nu mai știa ce se petrece cu el, în mașina sa și porni cu el la hotelul *Hatsworne*, unde-și avea locuința.

Aerul rece al dimineții mai trezi puțin pe bandit, însă dânsul nu-și veni în fire încât să-și dea seama de ceea ce se petrecea în jurul său, decât când ajunse în odaia asistentului, unde acesta îl culcă pe divan.

Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ceasuri, de când frumosul Mathis își închiriasse această locuință în hotelul *Hatsworne*.

La început, locuise în casa doctorului Brown. Pe urmă, se mutase pentru scurtă vreme în locuința din dosul prăvăliei de antichități a lui Capone, unde acesta îi dăduse în grijă să păzescă pe Sam și pe Nil Ahrens.

Dar, după ce trădase celor din banda Zonei de Nord ascunzătoarea celor doi, era firească să nu mai poată rămâne acolo și nici să nu se mai poată întoarce în apartamentul doctorului Brown.

De aceea se mutase la acest hotel, unde, după cum am arătat mai sus, locuia numai de o zi.

Îndată după ce ajunse acasă împreună cu Jack Zuta, fata de serviciu, dornică de a se arăta plină de zel, pentru a-și asigura un bacșiș cât mai gras, veni în odaie și întrebă dacă poate fi de folos cu ceva.

Mathis tocmai se pregătea să-i spună că nu dorește nimic și să nu-l mai deranjeze, când Zuta deschise ochii înroșiți și adormiți pe jumătate și bolborosi:

— Da... da... fetișo... Mie să-mi faci o cafea neagră... dar una tare... ai auzit?

Lui Mathis însă nu-i venea la îndemână că Zuta își comandase cafea, deoarece știa că această băutură are darul de a trezi, și interesul lui nu era acesta.

De aceea și interveni:

— Ce ți-a mai venit și ție să bei cafea neagră de dimineață? O cafea cu lapte, cu unt și pâine și niște ouă moi e mult mai potrivit. Sau o ciocolată! Asta ar merge și mai strașnic!

— Lasă-mă, omule, că nu-mi cunoști tu stomacul mai bine decât mi-l cunosc eu! — protestă banditul. Am băut prea multă șampanie, ca să mai bag în mine tot ce ai înșirat tu. O cafea neagră, bună și tare, asta este ce-mi trebuie mie acum. Mă doare capul de-mi plesnește... Dar câteva înghițituri îmi vor lua răul cu mâna.

Apoi, zise fetei:

— Haide, nu te mai holba la mine și du-te de-mi adu cafeaua... Dar mai repede, căci mă așteaptă Elyane...

De-abia acum își aduse aminte ticălosul de tânăra care venise la cabaret după Mathis și pe care, în beția lui, credea că a cucerit-o, iar acum ea îl așteaptă.

Pentru ca fata de la hotel să servească mai repede, scoase din buzunar cinci dolari pe care i-i dădu.

Se-nțelege că asemenea bacșiș nu rămase fără de efect. Fata zbură din odaie, fără să bage de seamă semnul ascuns ce i-l făcuse Mathis, să nu aducă ce-i comandase Zuta.

— La naiba! — mormăi Zuta, după plecarea fetei. Da' am uitat să întreb pe frumoasa Elyane unde locuiește! Nădăjduiesc însă că tu, Mathis, nu vei fi gelos și-mi vei da adresa ei.

— Găsesc că este cam mult să-mi ceri tocmai mie, căruia mi-ai suflat-o, adresa ei! — răspunse asistentul, prefăcându-se supărat.

Jack Zuta începu să râdă cu poftă, foarte mulțumit că izbutise să-i fure o femeie frumosului Mathis, după care fugeau toate fetele.

— Ei, dragul meu... ce să-i faci — zise el, dându-și aere de Don Juan — orice ulcior ajunge să se spargă, mergând mereu la fântână! Nici norocul tău la femei nu putea să fie veșnic!... și iată că a sosit ziua în care va trebui să te mai uiți și tu la alții, cum cuceresc inima unei femei care n-a vrut să ți se dea! Dar să lăsăm gluma la o parte și spune-mi unde șade Elyane, căci n-ar fi frumos din partea ta să mă faci să aștept până diseară, când aş întâlni-o din nou la cabaret.

Mathis se lăsă cam greu, dar în cele din urmă îi dădu o adresă fictivă, pe care apoi Zuta, ca să n-o uite, o repetă neconținut, până când fata aduse cafeaua neagră, pentru el, și ciocolată, unt și ouă, pentru asistent.

De îndată ce o văzu intrând în odaie, Jack Zuta se și ridică în picioare — firește, cu multă greutate — și, apropiindu-se de ea, începu să caute cu lăcomie, pe tavă, ceașca de cafea.

O și găsi îndată și, spre marele necaz al lui Mathis, o duse la gură și sorbi de câteva ori din cafea, așa fierbinte cum era.

În mai puțin de un minut, nu mai rămase în ceașcă nici o picătură; chiar și zațul îl băuse.

Fata de serviciu se făcea că nici nu bagă în seamă privirile furioase ce i le arunca Mathis, ci-și văzu foarte liniștită de treabă și pregăti masa, ca asistentul să-și poată lua ciocolata.

După ce bău cafeaua, banditul se întinse și exclamă, cu un zâmbet de mulțumire:

— Nici nu-ți poți închipui ce bine mi-a făcut! Tot răul mi-a dispărut, ca prin farmec!

Între timp, servitoarea ieșise din odaie.

— Ei, nu te așezi să-ți bei ciocolata? – întrebă Zuta, văzând că Mathis se plimba enervat prin odaie. Sau poate chiar îți pare rău că ți-am suflat-o pe frumoasa Elyane?

— Numai de Elyane îmi arde mie acum! – răspunse Mathis, dar se cutremură, de teamă ca răspunsul acesta să nu-i fi trădat gândurile.

Dar Zuta, care n-avea înaintea ochilor decât frumoșii ochi ai pre-tinsei Elyane, nici nu-l ascultase bine. El se apropiase de cuierul pe care asistentul îi agățase pălăria, și-o luă și zise:

— La revedere, dragă Mathis!

— Unde te duci? – strigă asistentul, așezându-i-se în cale.

Zuta îl privi mirat, apoi răspunse:

— Mă duc la fetița dulce care mă așteaptă!

— Ascultă, Zuta – făcu atunci Mathis – după ce că mi-ai furat inima fetei care-mi plăcea și mie, după ce te-am cărat cu mine ca pe un sac și te-am adus aici să te trezesc, acum nu stai nici măcar să-mi beau și eu ciocolata! Nu-i frumos din partea ta! Așteaptă până mănânc și eu și pe urmă ieșim împreună. Uite, să-ți torn un păhărel de whisky, fiindcă știu că-ți place!

— Nu, nu te osteni în zadar! – făcu Zuta zâmbind, ca și când ar fi priceput ce gânduri urmărea asistentul.

Și, într-adevăr, banditul începuse să bănuiască ceva, însă ceea ce bănuia el era departe, foarte departe de adevăr. El își închipuia că Mathis ar vrea grozav să-l îmbete din nou, ca să-l împiedice să se ducă la Elyane. Gândul acesta îl făcu să fie și mai mândru de închipuitul său succes.

— Atunci renunț și eu la dejun! – zise Mathis. Așteaptă numai câteva clipe și sunt gata.

Jack Zuta se învoi.

La urma urmelor, va lua și pe asistent până la poarta casei Elyanei. Cu atât mai mare va fi necazul frumosului Mathis, când îl va vedea intrând în casă, iar el va fi nevoit să rămână pe dinafară.

În acest timp, Mathis scoase o coală de hârtie, o șeză pe masă și puse lângă ea un toc și o călimară.

— Dar ce naiba ai de gând? – întrebă Zuta, mirat. Nu cumva vrei să te apuci să-i scrii Elyanei o scrisoare prin care s-o dojenești?

— Nu! – răspunse Mathis, liniștit. Nu eu voi scrie, ci tu!

— Eu? – făcu Zuta și începu să râdă.

— Da, tu! Presupun că știi să scrii.

— Firește că știu! Prea frumos nu este scrisul meu, dar în sfârșit...

Banditul n-apucă să-și termine vorba.

— Scrie ce-ți voi spune eu, Jack!

Și frumosul Mathis își sublinie această cerere, îndreptând spre bandit un revolver.

— Lasă asemenea glume, Mathis! – bâigui banditul, zăpăcit, deoarece nu-și dădea seama încă dacă asistentul proceda serios sau glumise numai.

— Fără mofturi, Jack! – răspunse însă Mathis, cât se poate de serios... atât de serios, că banditului îi îngheță sângele în vine.

— Așează-te la masă, ia tocul în mână și scrie ce-ți voi spune eu. Știi bine că Mathis mânuiește revolverul tot atât de bine ca și bisturiul și că mulți îl invidiază pentru îndemânarea lui.

Banditul fusese surprins atât de pe nepregătite, că orice încercare de apărare ar fi fost zadarnică. Își blestemă lipsa de prevedere. Cum naiba de avusese încredere în acest gangster, care venea din banda lui Scarface? Nu era mai bine să fi ascultat de Drucci și să nu se fi des-tăinuit cu trup și suflet acestui Mathis?

Dar de unde să bănuiască el asta, când Mathis fusese doar acela care trădase lui Weiss ascunzătoarea lui Sam Ahrens? Se mai putea îndoi oare după o faptă ca aceasta? Nu!

Jack Zuta se uită cercetător la bărbatul din fața sa, dar în ochii asistentului se putea citi o hotărâre neclintită. Jack văzu lămurit în ochii aceștia că, dacă nu se supunea, se putea socoti printre morți.

— Te așezi odată? – îl întrebă Mathis, cu aceeași nestrămutată liniște, care-l făcu pe Zuta să-și dea seama și mai bine că nu era glumă.

— Să mă așez? – întrebă el în neștire, numai ca să zică ceva.

— Da!

Banditul se așeză greoi pe scaunul pe care Mathis i-l împinse lângă masă.

— Ia tocul în mână! Așa!... Acum scrie:

„Subsemnatul Jack Zuta, declar de bună voie și în deplina stă-pânire a facultăților mele că nu Gloria Hawkins este ucigașa lui Harry Benson, directorul ziarului «Chicago Herald», ci subsemnatul, Jack Zuta, Gloria Hawkins neavând nici un amestec în această crimă...”

— Jack, ce faci acolo? De ce nu scrii? – strigă asistentul.

— Nu pot așterne pe hârtie ceea ce-mi spui! – răspunse banditul, aruncând tocul pe masă și uitându-se țintă în ochii lui Mathis.

— Nu?! Preferi așadar să-ți începi de pe acum călătoria prin lumea cealaltă? Bine! Voi număra până la trei! Când voi zice „trei“, apăs pe trăgaci.

— Bine, bine, Mathis, iată că scriu! Mai spune o dată ce mi-ai dictat adineori – făcu banditul, mușcându-și buzele de mânie neputincioasă.

Asistentul mai dictă o dată cuvintele de mai sus.

Pe Jack Zuta îl trecură nădușelile până așternu pe hârtie cele câteva rânduri. Tocul îi tremura în mână, penița scârțâia enervant.

Ah, cum ar fi vrut el să se repeadă la Mathis și să-l sugrume! Dar asistentul îl păzea cu ochi de Argus¹ și banditul nu putea face nici o mișcare, fără ca Mathis să nu-l vadă și, în caz de nevoie, să i-o ia înainte.

După ce scrisese ceea ce Mathis îi spusese pentru a doua oară, asistentul îi dictă în continuare:

„Afară de asta, mai mărturisesc că tot eu sunt și ucigașul procurorului Mac-Swiggling“.

— Nu, Mathis, asta n-o mai scriu! – se împotrivi banditul, cu voce sugrumată.

— Și de ce, mă rog?

— Fiindcă... fiindcă văd eu că tu vrei cu tot dinadinsul să mă vezi ajuns pe scaunul electric!

— Asasinarea lui Harry Benson ar fi de ajuns spre a te aduce pe scaunul electric... dacă nu vei fi îndeajuns de iscusit să pui, între tine și acest scaun prea puțin plăcut, o distanță de câteva sute sau chiar câteva mii de kilometri!

Cuvintele acestea îi mai dădură lui Zuta oarecare speranțe. Ele însemnau că Mathis nu urmărea alt gând decât să-i stoarcă această declarație și că, pe urmă, îl va lăsa să se ducă unde va voi și, deci, va putea fugi pentru ca, atunci când declarația lui avea să devină publică, poliția să nu mai poată pune mâna pe el.

— Jack, scrie ce ți-am spus! – îl zori asistentul.

— Mi-am mărturisit una din crime! De ce îmi ceri s-o mărturisesc și pe a doua?

— Îți mai rămân destule crime nemărturisite! – răspunse Mathis, cu un zâmbet disprețuitor – dar pe aceasta îți cer s-o așterni pe hârtie. Ai înțeles?

Și lui Jack Zuta nu-i rămase altceva de făcut decât să se supună amenințării și să-și mărturisească și crima săvârșită asupra procurorului Mac-Swiggling.

Cerând banditului această mărturisire scrisă, Mathis nu se gândise numai la Gloria, ci mai urmărise alt scop.

Se putea întâmpla – și noi știm că aceasta s-a și întâmplat – ca Scarface să fie acuzat de uciderea procurorului, deoarece acesta fusese găsit mort alături de doi gangsteri dintr-o bandă potrivnică regelui contrabandiștilor. Declarația lui Zuta însă, scotea din cauză atât pe Scarface cât și pe toți prietenii săi.

„În felul acesta“ – se gândise Mathis – „o scap pe Gloria de acuzația care apasă acum asupra ei. În același timp, dau și lui Scarface o dovadă a credinței male față de el. Poate că, astfel, voi izbuti să dobândesc iertarea lui pentru că am trădat ascunzătoarea bancherului și a fiului acestuia. Și, chiar dacă Gloria și-a pierdut iubitul din pricina mea, poate că mă va ierta și ea, când va vedea că eu am fost acela care i-a dovedit nevinovăția și a arătat lumii că nu ea este asaina lui Harry Benson“.

Întorcându-se spre bandit, îl întrebă:

— Ai scris ce ți-am spus?

— Da!

— Citește-mi ce ai scris!

Zuta se supuse și acestei porunci.

Citind însă, glasul îi tremura de mânie.

— Scrie data de azi și iscălește!

Zuta puse data în josul paginii și iscăli.

Capitolul 168 Un deznodământ sângeros

După ce banditul iscăli, Mathis luă hârtia de pe masă și-și mai trecu și el privirea peste ea.

Pe urmă, după ce se încredință că totul era scris așa după cum ceruse, își trecu revolverul în mâna stângă și, împăturind hârtia, o vârî în buzunar.

De această clipă se folosi Jack Zuta, spre a-și duce mâna la revolver și a trage asupra lui Mathis, fără ca măcar să-și fi scos mâna din buzunar. Glonte nimeri pe asistent în umăr.

Un strigăt de durere ieși de pe buzele lui încrețite de mânie.

Dar acest strigăt fu urmat de detunătura unei a doua împușcături. De data aceasta, Mathis fusese acela care trăsesese. Însă Jack Zuta, care pesemne că se aștepta la această ripostă, se aruncase deodată la pământ, astfel că glonte asistentului nu-l nimeri. Și atunci, banditul, așa cum era, întins la podea, mai trase o dată asupra lui Mathis.

1 Personaj legendar despre care se spune că ar fi avut o sută de ochi (n.red.).